

43 כמובא בזהר⁵, "כיום" מפעיל ליה, דהא בחד זימנא נפקו
44 "כיום" צריך לו (לכתוב לומר) שהרי בפעם אחת יצאו, ולמעשה יציאת
45 מצרים התרחשה בפעם אחת, כיום אחד, ולא בכמה ימים, ולמה אומר הכתוב
46 "כיום" לשון רבים?

47 אף הענין הוא⁶, כמבואר
48 בחסידות, שזמן יציאת מצרים
49 עד גאולה העתידה לבא
50 במהרה בימינו אמן, כל הימים
51 הריבים הללו הם "ימי צאתך
52 מארץ מצרים", כי למעשה
53 יציאת מצרים נמשכת כל הימים ולכן
54 אמר "כיום" לשון רבים.

55 ויש לומר, שענין זה שיציאת
56 מצרים נמשכת כל הימים, מיציאת
57 מצרים ועד הגאולה, נקמו גם כן
58 שפתוב בלקוטי תורה שכל
59 ארבעים ושנים המסעות
60 מהיציאה ממצרים ועד החנייה בירדן
61 ירחו נקרא הכל "אשר יצאו
62 מארץ מצרים", (וימוסיף
63 אדמו"ר הזקן במאמר זה בלקוטי
64 תורה) והינו עד חניית בירדן
65 ירחו, וההדגשה הזו היא פי

66 בלקוטי תורה שם מבאר
67 בענין בחינת ירדן ירחו לפי
68 המשמעות הרוחנית הפנימית,
69 שי'רחו' הוא בחינת ריח, וזוהי
70 הבחינה האלוקית העליונה
71 שתתגלה למטה בעולם לעתיד-

72 לבא, כמו שכתוב⁷ בנבואת
73 ישעיה על מלך המשיח והירחו
74 ביראת ה' הקדוש-ברוך-הוא ישפיע
75 על מלך המשיח את בחינת הריח
76 ותהיה לו יראת ה', וכתוצאה מזה
77 ולא למראה עיניו ישפוט
78 גו', אלא כדברי הגמרא על מלך
79 המשיח דמורח ודאין⁸ שמריח
80 ודן, היינו דן ושופט (לא לפי מראה
81 העיניים הגשמיות, אלא על פי הריח,

82 באופן רוחני. ומזה מוכן, שבהוספה והדגשה של אדמו"ר הזקן לגבי
83 המסעות "והינו עד חניית בירדן ירחו" (שזוהי הבחינה
84 שתתגלה לעתיד-לבא, בחינת הריח המרומת ב"רחו"). נכללת גם

1 בתחילת פרשת מסעי, נאמר:

2 אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים גו'¹ ולאחר
3 מכן בא פירוש של המסעות והחניות של בני ישראל מהיציאה ממצרים ועד
4 החנייה על ירדן ירחו לקראת הכניסה לארץ ישראל עם סיום ארבעים שנה

5 במדבר. ומדיק רבנו הזקן
6 ב'לקוטי תורה'² ספר מאמרי
7 חסידות על פרשיות התורה בחומשים
8 ויקרא-במדבר-דברים (ושרי השירים),
9 שצריך להבין לשון הכתוב
10 "אלה מסעי", שהוא לשון
11 רבים כלומר שהכתוב מדבר על

12 מסעות רבים, וכתוב מיד בהמשך
13 הפסוק "אשר יצאו מארץ
14 מצרים", ועל כך מדייק אדמו"ר
15 הזקן ושואל מדוע הכתוב אומר
16 "מסעי" בלשון רבים והרי המסע של
17 היציאה מארץ מצרים הוא רק
18 יציאה ונסיעה ראשונה
19 שנסעו מרעמסס לסכות ואילו
20 כל שאר המסעות אינם יציאה ממצרים
21 אלא מסעות נוספים, ומאחר שהיציאה
22 ממצרים היא מסע אחד, מדוע נאמר
23 "אלה מסעי" בלשון רבים?

24 ומבאר בזה³ אדמו"ר הזקן כמענה
25 לשאלה זו, שכל ארבעים ושנים
26 המסעות המפורטים בפסוקים
27 הבאים, למרות שלמעשה אינם מסע
28 היציאה ממצרים לסכות אלא המסעות
29 שעשו בהמשך הדרך, נקרא הכל
30 "אשר יצאו מארץ מצרים",
31 והינו כל המסעות שעשו בני ישראל
32 בהמשך דרכם במדבר עד המסע
33 האחרון שבסופו הייתה חנייתם
34 בירדן ירחו, כל מסעות אלו הם
35 חלק בלתי נפרד מהיציאה ממצרים.

36 ויש להוסיף על המבואר בלקוטי
37 תורה, שישנו גם הדיוק מעין
38 הדיוק של אדמו"ר הזקן בכתוב "אלה
39 מסעי", בפסוק⁴ האמור בנבואת

40 הנביא מיכה אודות הגאולה העתידה לבוא "כיום יצאתך מארץ
41 מצרים אראנו נפלאות", והכתוב מדייק ואומר "כיום" לשון רבים,
42 היינו שיציאת מצרים נמשכת על פני ימים רבים, ונשאלת השאלה כדאי

בס"ד. ש"פ מטות-מסעי, ב'

מנחם-אב, ה'תשב"ה*

(הנחה בלתי מוגה)

1 אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ
2 מצרים גו'¹. ומדיק רבנו הזקן ב'לקוטי
3 תורה'², להבין לשון "אלה מסעי", שהוא לשון
4 רבים, וכתוב "אשר יצאו מארץ מצרים", והרי
5 מארץ מצרים הוא רק יציאה ונסיעה ראשונה
6 שנסעו מרעמסס לסכות. ומבאר בזה³, שכל
7 ארבעים ושנים המסעות נקרא הכל "אשר יצאו
8 מארץ מצרים", והינו עד חנייתם בירדן ירחו.

9 ויש להוסיף, שישנו גם הדיוק בפסוק⁴ "כיום
10 יצאתך מארץ מצרים", "כיום" לשון רבים,
11 כדאייתא בזהר⁵, "כיום" מפעיל ליה, דהא בחד
12 זימנא נפקו. אף הענין הוא⁶, שזמן יציאת
13 מצרים עד גאולה העתידה לבא במהרה בימינו
14 אמן, הם "ימי צאתך מארץ מצרים", ולכן אמר

15 "כיום" לשון רבים. ויש לומר, שענין זה נקמו
16 גם כן שפתוב ב'לקוטי תורה' שכל ארבעים
17 ושנים המסעות נקרא הכל "אשר יצאו מארץ
18 מצרים", (וימוסיף) והינו עד חנייתם בירדן ירחו,
19 כי ב'לקוטי תורה' שם מבאר בענין בחינת ירדן
20 ירחו, שי'רחו' הוא בחינת ריח, וזוהי הבחינה
21 שתתגלה לעתיד-לבא, כמו שכתוב⁷ והירחו

22 ביראת ה' ולא למראה עיניו ישפוט גו', דמורח
23 ודאין⁸. ומזה מוכן, שבהוספה "והינו עד חנייתם
24 בירדן ירחו" (שזוהי הבחינה שתתגלה לעתיד-

(* ראשי-פרקים בלבד (המ"ל). 1) ר"פ מסעי (לג, א). 2) פרשתנו (מסעי) פח, ג. 3) שם פט, ב. 4) מיכה ז, טו. 5) ח"ג קעו, א. 6) ראה רד"ה כימי צאתך תרצ"א ותש"ח (סה"מ תרצ"א ע' רעא. תש"ח ע' 159). 7) ישעיה יא, ג. 8) סנהדרין צג,

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים וגו'

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 כל עבודת בני ישראל מאז שיצאו מגלות מצרים ועד
2 לגאולה העתידה, כלומר, מיציאת מצרים ועד היום, שכל זה נקרא
3 "אשר יצאו מארץ מצרים", "ימי צאתך מארץ מצרים"
4 כי יציאת מצרים נמשכת כל הזמן.
5 (ב) והנה ידועה תורת הבעל-
6 שם טוב⁹ שכל ארבעים
7 ושנים המסעות האמורים בפרשה
8 לגבי כללות עם ישראל, ישנם בכל
9 אחד מישראל בפרט במשך
10 ימי חייו בעולם הזה,
11 שההתחלה בזה המסע הראשון
12 בחיי האדם הפרטי היא מיציאתו
13 לאויר העולם בעת הלידה
14 (ממעמד ומצב של מיצרים
15 וגבולים כפי שהוא בעת העיבור,
16 שזהו הלידה והיציאה לאויר העולם
17 בדוגמת היציאה ממצרים),
18 ובמשך כל ימיו של האדם
19 בעולם ישנם כל פירטי עניני
20 המסעות, "אלה מסעי" גו',
21 עד שבא ל"ירדן ירחו",
22 הינו, שנעשה אצלו גם אצל כל
23 יהודי בפרט, שלמות ענין הריח
24 כו', ועד שנעשה אצל כללות
25 בני ישראל וכללות העולם
26 התעלות גדולה ביותר עד למעלה
27 ומדינה האמורה על מלך המשיח,
28 הענין ד"והריחו ביראת
29 הוי", מורח ודאין, כפי
30 שיומשך העילוי הזה בבני ישראל
31 ובעולם בגלוי למטה מעשרה
32 טפחים היינו בתוך המציאות של
33 העולם הזה התחתון בגאולה
34 האמתית והשלמה, בביאת
35 משיח צדקנו, בקרוב ממש.
36 (ג) ויש לקשר ענין זה
37 (ארבעים ושנים המסעות
38 שישנם בחייו של כל אחד
39 מישראל, כחורת הבעל-שם טוב
40 האמורה לעיל) עם מה שכתוב¹⁰
41 בפרשת מסעי "ויכתב משה את
42 מוצאיהם למסעיהם" וגו',
43 כפי שממשיך ומבאר.

1 (בא), נכללת גם כל עבודת בני ישראל מאז
2 שיצאו מגלות מצרים ועד לגאולה העתידה,
3 שכל זה נקרא "אשר יצאו מארץ מצרים", "ימי
4 צאתך מארץ מצרים".
5 (ב) והנה ידועה תורת הבעל-שם טוב⁹ שכל
6 ארבעים ושנים המסעות, ישנם בכל
7 אחד מישראל במשך ימי חייו, שההתחלה בזה
8 היא מיציאתו לאויר העולם (ממעמד ומצב של
9 מיצרים וגבולים, שזהו בדוגמת היציאה
10 ממצרים), ובמשך כל ימיו ישנם כל פירטי עניני
11 המסעות, "אלה מסעי" גו', עד שבא ל"ירדן
12 ירחו", הינו, שנעשה אצלו שלמות ענין הריח
13 כו', ועד שנעשה אצל כללות בני ישראל
14 וכללות העולם הענין ד"והריחו ביראת הוי",
15 מורח ודאין, כפי שיומשך בגלוי למטה מעשרה
16 טפחים בגאולה האמתית והשלמה, בביאת
17 משיח צדקנו, בקרוב ממש.
18 (ג) ויש לקשר ענין זה (ארבעים ושנים
19 המסעות שישנם בחייו של כל אחד
20 מישראל) עם מה שכתוב¹⁰ "ויכתב משה את
21 מוצאיהם למסעיהם" וגו'. ובהקדים דיוק רבנו
22 הזקן ב'לקוטי תורה'¹¹, דצריך להבין למה גבי
23 "ויכתב משה הקדים "מוצאיהם" ל"מסעיהם",
24 ואחר-כך הפך ואמר "ואלה מסעיהם
25 למוצאיהם". ונקודת הבאור בזה¹²,
26 ש"מוצאיהם" הינו מקור נשמות ישראל, כענין
27 שגאמר¹³ וכמוצא מים אשר לא יכבו מימיו,
28 ומשם המשיך הארה כדי להיות להם פח לעלות
29 ממטה למעלה, שזהו "למסעיהם" (והינו,
30 שההמשכה "ממוצאיהם" היא בשביל "מסעיהם"), רצונו-לומר: הנסיעה
31 וההעלאה שממטה למעלה (שבאה
32 בכוח ובעקבות ההמשכה והכוחות
33 שהם מקבלים מלמעלה למטה).
34 ואחר-כך נאמר "ואלה
35 מסעיהם למוצאיהם", שזהו
36 העליה מלמטה למעלה ממצבם של בני

(9) הובא בדגל מחנה אפרים ר"פ מסעי. וראה כתר שם טוב בהוספות ס"ל. ו"ש"נ. 10) מסעי שם, ב. 11) שם צא, סע"א.
(12) שם צב, א. צג, ד ואילך. 13) ישעי' נח, יא.

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 ישראל כפי שהם למטה, למעלה להתעלות מדרגה ודרגה עד לבחינת
 2 "מוצאייהם" מקור הנשמות. ונמצא, ש"ב"אלה מסעי גו',
 3 מוצאייהם למסעיהם גו' מסעיהם למוצאייהם", בשני העניינים
 4 האמורים בכתוב, ההמשכה מלמעלה למטה והתעלות מלמטה למעלה
 5 נרמז פללות עבודת האדם
 6 במשך כל ימי חייו, החל
 7 מירידת הנשמה לעולם הזה
 8 בשעה שנולד שהיא ירידה מ'אגרא
 9 רמה' גג גבוה, היינו דרגה נעלית
 10 באלוקות, שזהו שרש הנשמה
 11 למעלה באלוקות, ואחר-כך
 12 אמה בראמה וכו' כפי
 13 שהנשמה היא 'ערא' ומציאות שיוורת
 14 ממדרגה למדרגה, עד שיוורת
 15 לבירא עמקתא¹⁴ בור עמוק,
 16 שזהו עולם הזה התחתון,
 17 דבין שאין עולם תחתון
 18 למטה ממנו¹⁵ אלא הוא העולם
 19 התחתון ביותר, לכן נקרא בירא
 20 עמקתא בור עמוק, ביטוי שמסמל
 21 את תחתית כל הדרגות, כי לא זו בלבד
 22 שהוא בור אלא יתירה מזו הבור עמוק,
 23 ושם בעולם התחתון ביותר עובדת
 24 הנשמה עבודתה בעבודת ה' כו',
 25 ולאחרי גמר עבודתה בעולם
 26 הזה התחתון חוזרת הנשמה
 27 ומתעלה למקור חוצבה כו'
 28 למעלה באלוקות.
 29 (ד) וממשיך אדמו"ר הזקן במאמר
 30 זה בליקוטי תורה' לברא¹⁶ עוד
 31 ביאור על מה שכתוב ויכתב
 32 משה גו', על-פי מה שכתוב
 33 במקום אחר בדבור-המתחיל
 34 במאמר הפותח בפסוק "אם
 35 בחקתי"¹⁷, שפשם שבתורה
 36 יש שתי בחינות, אותיות
 37 החקיקה כמו אותיות החקוקות
 38 באבן, שהן האותיות של עשרת
 39 הדברות שפלוחות, שפשם
 40 נאמר¹⁸ "חרות על הלחת"
 41 (שהאותיות אינן דבר נוסף
 42 על האבן, אלא הם מינה ובה
 43 ממצאות האבן עצמה, וכמו שנתבאר לעיל¹⁹ במאמר של שבת פרשת

חוקת שנה זו, תשכ"ה, פרטי המדרגות שבאותיות החקיקה
 גופא עצמם), ואותיות הפתב
 כמו אותיות הכתובות על קלף שהן מציאות נפרדת ובדלת מציאות הקלף
 עצמו - פן בכל ניצוץ מישראל יש גם שתי בחינות אלו כו'
 דבקות הנשמה באלוקות ברמה של
 'אותיות החקיקה' (בביטול מוחלט
 מכל וכל) או ברמה של 'אותיות
 הכתיבה' שגם היא דבקות ובכל זאת
 הנשמה נשארת מציאות בפני עצמה.
 והנה, בחינת "מוצאייהם",
 שזהו שרש הנשמה למעלה
 באלוקות (פנוצ'ר לעיל), זהו
 מבחינת אותיות החקיקה
 דבקות וביטול מוחלט (שעל זה
 נאמר²⁰ בוותר שבתחילת הבריאה,
 הקדוש-ברוך-הוא גליף גליפו
 בטהירו עלאה חקק חקיקה
 בטוהר העליון ואמנם עניין זה הוא
 תחילת בריאת המציאות, אבל בשלב
 זה, בשורש הדברים המציאות היא
 בבחינת 'אותיות החקיקה' ללא גרדי
 מציאות משלה, וזהו בחינת
 "טהורה היא"²¹ הנשמה כפי
 שהיא באופן נעלה מאד, במקורה
 ושרשה, שנמשכה מבחינת
 טהירו עלאה²² הטוהר העליון),
 וירידת הנשמה למטה בגוף
 זהו בחינת אותיות הפתב²²
 שהם, כאמור, משל לענין שהוא
 מציאות בפני עצמה.
 ולכן, כדי להיות לבני ישראל
 למטה ההמשכה מלמעלה
 מבחינת "מוצאייהם", שורש
 ומקור הנשמה בטוהר העליון, נאמר
 "ויכתב משה את מוצאייהם",
 דהינו שהמשיך וגילה מלמעלה
 למטה מבחינת אותיות
 החקיקה שהאור העליון הזה ירד
 להתלבש באותיות הפתב כו',
 והוא כדי להיות אחר-כך
 "ואלה מסעיהם למוצאייהם"
 כו' כדי שעל ידי זה בני ישראל מצידם יתעלו מלמטה למעלה, כמבואר
 לעיל.

(14) ראה חגיגה ה, ב. (15) תניא פל"ו. (16) שם צו, א. (17) לקו"ת בחוקתי מה, א ואילך. (18) תשא לב, טז. (19) ד"ה זאת חוקת התורה פ"ב (תורת מנחם - התועודיות חמ"ד ע' 47 ואילך). (20) זח"א טו, א. (21) "אלקי נשמה" בכרכת השחר. (22) לקו"ת שם מז, א.

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים וגו'

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 (ה) וּבִסְיוֹם הָעֲנָנִים בִּלְקוּטֵי תוֹרָה' שָׁם : וְאֶפְשָׁר יִיבָנֶן שְׁהַעֲלִיָּה
2 של בני ישראל למטה "לְמוֹצָאֵיהֶם", לשורש ומקורם, היא עד שהם
3 מגיעים למדרגה שהיא לְמַעְלָה יוֹתֵר מִהַמְשָׁכָה בַתְּחִלָּה
4 "מִמוֹצְאֵיהֶם" כלומר מתעלים לדרגה גבוהה יותר מהדרגה שממנה
5 הייתה להם המשכה בתחילה, כפי
6 שממשיך ומפרט.
7 וְהָעֲנָנִים בְּזֶה, כְּמִבְּאֵר כְּכֶמֶה 2
8 מְקוֹמוֹת²³ בתורת החסידות
9 שְׁפִינֵי שְׁפִירֵי־דֵת הַנְּשָׁמָה לַמְּטָה
10 שהיא ירידה גדולה ביותר היא
11 צוֹרֶךְ עֲלֵיהָ כִּי שִׁבְסוּפוֹ שֶׁל דָּבָר
12 תתעלה, שאם לא כן אין הירידה
13 כדאית שהרי לא ייתכן שהכוונה
14 והמטרה הסופית היא הירידה, אִי
15 אֶפְשָׁר לומר שְׁהַעֲלִיָּה היא
16 לְאוֹתוֹ מְקוֹם אוֹתָהּ דְרָגָה בִּאלוּקוֹת
17 שְׁמִשָּׁם הֵיטָה הֵיטָה הֵיטָה
18 מַלְכַת־חֵילָה, דָּאֵם בְּנֵן, מְהִי
19 הַתּוֹעֲלֵת וְהַרְיוּחַ שְׁפִירֵי־דֵת וְאֵם
20 העלייה היא רק עד המקום שבו הייתה
21 בתחילה, קודם הירידה, אין מכל
22 העניין שום ריווח, וְעַל בֵּן צָרִיךְ
23 לומר שְׁהַעֲלִיָּה היא לְמְקוֹם
24 נַעֲלָה יוֹתֵר מִמֶּמֶן שְׁהֵיטָה
25 קוֹדֵם הֵיטָה, וְהֵיטָה,
26 שְׁהַעֲלִיָּה של הנשמה אחרי סיום
27 שליחותה בעולם הזה היא לְמַעְלָה
28 גַּם מִבְּחִינַת "טְהוֹרָה היא"²⁴
29 שם הוא מקורה קודם הירידה, שְׁהֵיטָה
30 גם בחינת 'טהורה היא' עֲדִינִי עֲנִינִי
31 שֶׁל "צִיּוּר" והגדרה מסוימת כו'.
32 (ו) וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף וּלְקַשֵּׁר אֶת
33 הָאָמוֹר לְעִיל מִהַמְּבֹאֵר בִּלְקוּטֵי תוֹרָה' סוֹף פְּרֻשַׁת מִסְעֵי,
34 שְׁהֵיטָה מֵאֵם זֶה בִּלְקוּטֵי תוֹרָה' גַּם סְיוֹם כֹּל סֵפֶר בְּמִדְבָּר, עִם

המבאר ב'לקוטי תורה' בהתחלת ספר במדבר (על-פי
הפלל "נעוץ סופן בתחלתו, ותחלתו בסופן"²⁵ כלומר, יש
קשר מיוחד בין הסוף להתחלה) על הפסוק²⁶ בפרשת במדבר "שאו
את ראש גו' הציווי למנות את בני ישראל לגלגלתם מן עשרים
שנה ומעלה (ד"בן עשרים"
הוא ענין שלמות המוחין²⁷,
כמבואר ב'לקוטי תורה' שם על-פי
קבלה, "יו"ד במילואו עשרים... בן
עשרים מאיר בו יו"ד עם המילוי מוחין
דאבא שלמעלה מבחינת ה"א נרין"
שערי בינה שהם שערים הנמשכים
מהבינה, שכל המושג למדות, אוי
ההעלאה לגולגלותם רצון העליון מה
שאינו מושג כלל בחכמה... מבן
עשרים שנה ומעלה דוקא יכולים לישא
בחינת מוחין שלו לבחינת הכתר כי
אור החכמה קרוב יותר לכתר ועולה
ראשונה וגם עמו עולה כל המסתעפים
ממנו כר... מה-שאין-כן פחות מבן
עשרים שאין לו מבחינת מוחין דאבא
עדיין רק בחינת מוחין דאמא עדיין
רחוק הוא מבחינת אור הכתר ולא יכלו
להעלותו לגולגלותם כו", שְׁזוּהִי
שלימות המוחין מעלת הראש
מצד-עצמו, ועל זה נאמר
"שאו את ראש", להעלות
ולהגביה את הראש למעלה
יותר), שְׁגַם שָׁם בִּלְקוּטֵי תוֹרָה'
פרשת במדבר מבאר²⁸ על-דרך
מה שנתבאר לעיל בענין
העליה שנעשית על-ידי
היְרִידָה לְמִטָּה²⁹ ונמצא שיש
קשר בין התחלת המאמרים ב'לקוטי תורה' לספר במדבר לסופם כי בשניהם
מדובר על עלייה שנעשית כתוצאה מהירידה למטה.

(23) ראה לקו"ת בלק עג, סע"א. סה"מ תש"ו ע' 64 ואילך. לקו"ש חט"ו ע' 248. 24) בלקו"ת מסעי שם, ששורש ההמשכה ממוצאיהם למסעיהם היא מבחי' ז"ת דא"ק, וההעלאה דמסעיהם למוצאיהם היא לבחי' ג"ר דא"ק, או שההמשכה ממוצאיהם היא מבחי' אריך דכללות העולמות, וההעלאה היא לבחי' עתיק דכללות העולמות. 25) ספר יצירה פ"א מ"ז. 26) במדבר א, ב"ג. 27) ראה לקו"ת במדבר ב, א. 28) אולי הכוונה להמבואר שם (א, ב) שענין שאו את ראש גו' לגולגלותם הוא "לקשר רצון התחנות הנמשך מבחי' ראש ומוחין המלוכשים בגוף ונפש, ולחברו ולהעלותו למעלה מעלה למקור חוצבה.. לבחי' גולגלותם דוקא דהיינו גולגולת שלהם עצמם, שהוא שרש נשמתם למעלה". וממשיך לבאר (ב, א ואילך), "שירידת נשמותיהם של ישראל להתלבש בגוף ונפש הבהמית בעוה"ז היא ירידה גדולה.. אך הירידה צורך עלי' היא.. (כי) הנשמה קודם שירדה בעולם הזה לקיים התורה ומצוות, כשהיתה בג"ע העליון שהוא בכריאה, לא השיגה כלל בחי' אצילות שבכריאה.. וזהו ישראל עלו במחשבה, מחשבה היא בחי' בריאה. ועלה במחשבה היינו הבחי' יותר עליונה שבמחשבה, והיינו בחי' מחשבה שבמחשבה שהיא בריאה שבכריאה, משא"כ בחי' אצילות לא השיגו כלל.. אבל ע"י ירידתן בעוה"ז בקיום התו"מ צמשך להם זיו תורתן ועבודתן שהוא הארת מ"ד דאצילות ממש וכו'" (המו"ל). 29) ע"כ נמצא בהרשימה שלפנינו (המו"ל).